

Arrest

**nr. 47 643 van 2 september 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 februari 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 10 februari 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 februari 2010.

1.3. Op 5 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 mei 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 5/5/1371 (Afghaanse kalender, 27 juli 1992) in het dorp Kosh Gombad in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U bleef verstoken van elke vorm van onderwijs en kon gedurende uw ganse leven uw huis niet verlaten, op vier maanden na dat u huishoudelijke taken bij een Amerikaan in Jalalabad. Uw vader behoorde tot de veiligheidsdienst Khad. U en uw familie werden door de Taliban bedreigd omdat uw vader informatie doorspeelde aan de Amerikanen. U verliet Afghanistan en kwam na een reis van één tot twee maanden op 9 februari 2009 in België aan, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een taskara neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Zo dient opgemerkt dat u er niet in slaagt uw specifieke levensomstandigheden in Afghanistan, namelijk uw verklaarde profiel van een ongeschoolde minderjarige die het huis niet kon verlaten en wiens vader een hoge overheidsfunctie bekleedde, aannemelijk te maken.

Aan uw uitspraken dat u als minderjarige Afghanistan verliet, kan vooreerst geen geloof worden gehecht. Waar u beweert dat u 16 jaar en tien maanden oud was bij uw vertrek werd uw leeftijd drie maanden later tijdens een leeftijdsonderzoek op 13 maart 2009 op minstens 20,6 jaar oud geschat, met een vermoedelijke leeftijd boven de 21 jaar (CGVS p.3). Dat u uzelf doelbewust een jongere leeftijd aanmeet om uw gebrek aan kennis van uw regio van verblijf en uw levensomstandigheden te verdoezelen, blijkt duidelijk uit het feit dat u uw zagezegde jonge leeftijd aanhaalt om uw uiterst gebrekkige kennis te verklaren (CGVS p.8).

Aan uw uitspraken dat u voor uw aankomst in België geen enkele vorm van onderwijs genoot, kan evenmin geloof worden gehecht. U stelt immers dat er voor u geen onderwijsmogelijkheden waren daar de dichtstbijzijnde school zich op een niet te voet overbrugbare afstand in het dorp Samankhel bevindt (CGVS p.3). Als u ermee geconfronteerd wordt dat er zich in werkelijkheid twee scholen in uw dorp Kosh Gombad bevinden, stelt u dat er in uw dorp enkel een meisjesschool is geweest die opgeblazen werd (CGVS p.6). Ook deze verklaring strookt niet met de realiteit daar beide vernoemde scholen jongens tot hun leerlingen tellen. Dat u uw ongeletterdheid wijt aan een afwezigheid van onderwijsmogelijkheden roept vele vragen op, zowel bij uw ongeletterdheid als bij uw kennis van het dorp waar u beweert steeds gewoond te hebben.

Tevens slaagt u er niet te verduidelijken waarom uw vader, een geschoold en hooggeplaatst persoon met wie u steeds samenwoonde, niet de moeite heeft genomen u bepaalde kennis of vaardigheden bij te brengen (CGVS p.3,5). Bovenstaande opmerkingen doen ernstig twijfelen aan de door u verklaarde ongeletterdheid, waarachter u zich opnieuw verschuilt om frappante lacunes in uw elementaire kennis over uw voorgehouden regio van herkomst op te vullen (CGVS p.3).

Aan uw uitspraken dat uw vader een hoge overheidsfunctie bezat, kan bovendien geen geloof worden gehecht. U beweert dat uw vader reeds twintig jaar werknemer bij de Khad is en hij gedurende ongeveer zestien jaar aan het hoofd stond van de Khad voor de provincie Nangarhar (CGVS p.6-7). Doorheen uw verklaringen over de functie van uw vader en de Khad als organisatie op zich, springt echter onmiddellijk uw bijzonder fragmentarische besef van de Khad en de carrière van uw vader in het oog. Zo stelt u dat de Khad opgesplitst is in twee organen, namelijk de Khad en de communistische partij (CGVS p.7). Dat u de communistische partij als een onderdeel van de Khad ziet, tart elke verbeelding. Tegelijkertijd lijkt u de Khad voor te stellen als een moedjaheddinpartij (CGVS p.6). Wat een moedjaheddinpartij is, weet u echter niet (CGVS p.7). Desalniettemin beweert u dat uw vader lid was van een moedjaheddinpartij. Tot welke partij hij dan wel behoort, kan u echter op geen enkele wijze duidelijk maken (CGVS p.6-7). Uw uitspraak bij Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader lid was van Hezb-i Watan, kan u heden bevestigen noch ontkennen en u weet niet of uw vader lid was van de communistische partij (CGVS p.7). Dat u, die de zoon beweert te zijn van een hooggeplaatst Khad-lid, verklaringen aflegt die dermate ver van de objectieve werkelijkheid staan, is zeer opmerkelijk en alleszins niet van aard om uw asielmotieven op een geloofwaardige manier te ondersteunen.

Ook over de loopbaan van uw vader grenst uw kennis aan het onbestaande. Zo kan u over het werk van uw vader slechts vertellen dat hij aan het hoofd van de Khad stond. Meer spontane of

concrete informatie over zijn functie heeft u niet (CGVS p.7). Ook beweerde u eerst dat uw vader gedurende 20 jaar steeds in dienst van de Khad was (CGVS p.7). Als u er later werd op gewezen dat dit betekent dat uw vader voor het Talibanregime werkte, ontkent u volledig dat uw vader onder het Talibanbewind voor de Khad werkte, maar corrigeert u dat uw vader gedurende drie jaar niet werkzaam was voor de Khad. Als u er vervolgens op gewezen wordt dat het Talibanregime langer dan drie jaar duurde in Nangarhar, stelt u dat uw vader in het geheim werkte voor de Khad (CGVS p.10). U blijkt bij het doen van deze uitspraak volledig uit het oog verloren dat de Khad deel van het overheidsapparaat uitmaakte. Bovendien lijkt het u eveneens volledig ontgaan dat de Khad als dusdanig in 1992 ontmanteld werd. Tenslotte beschikt het Commissariaat-generaal over objectieve informatie waaruit blijkt dat uw uitspraak dat uw vader tot voor uw vertrek gedurende zestien jaar aan het hoofd van het inlichtingendienst voor Nangarhar stond geheel onmogelijk is. Er werden immers na de val van het Talibanregime twee namen van directeurs van deze dienst teruggevonden die niet overeenkomen met de naam van uw vader. Uw haast gehele onbekendheid met de verklaarde functie van uw vader ondermijnt niet alleen uw asielmotieven, maar brengt ook ernstige schade toe aan het geloof in uw levensomstandigheden in Afghanistan en uw verblijf in Afghanistan. Van iemand die beweert steeds in Afghanistan in een Afgaans gezin te hebben gewoond kan immers worden verwacht dat hij over een zekere kennis van het beruchte overheidsapparaat Khad beschikt en minstens weet wat een moedjaheddinpartij is.

Aan uw uitspraken dat u uw huis in Kosh Gombad niet kon verlaten, kan geen geloof worden gehecht. Zo geeft u aan dat u uw huis, op vier maanden na, niet kon verlaten omdat uw vader lid van de Khad was (CGVS p.8). Aan deze oorzaak voor uw noodgedwongen huisarrest kan geen geloof gehecht worden gezien het hierboven aangetoonde flagrante gebrek aan kennis over de verklaarde functie van uw vader. Naast het volledige ontbreken van een aannemelijke reden voor uw uitgaansverbod, kan u ook allerm minst aannemelijk maken waar u zich dan wel dagelijks mee bezighield. U stelt dat u naast spelen de hele dag niets deed (CGVS p.4). Indien u werkelijk hele dagen binnen verbleef en rekening houdend met uw vastgestelde leeftijd, moet u minstens een duidelijke en aannemelijke kijk kunnen bieden op uw bezigheden tijdens de vele jaren dat u zich tot de muren van uw huis beperkt zag, hetgeen u nalaat te doen.

Ook over het tijdstip dat u uw dorp verliet om naar Europa te komen, kan u geen overtuigende verklaringen afleggen. Zo heeft u er geen idee van in welke maand of welk jaar u Afghanistan heeft verlaten (CGVS p.2). U kan zelfs niet zeggen in welk seizoen u Afghanistan ontvluchtte. Dat u beweert dat u niet weet welk seizoen het was omdat u niet naar school bent geweest, is niet ernstig (CGVS p.3). Het mag dan ook verbazen dat u uw vertrektijd wel volgens de Westerse kalender weet te situeren (CGVS p.2). Bovendien verklaart u dat een of twee maanden reisde van Kosh Gombad tot België (CGVS p.6). Daar u op 9 februari 2009 voor het eerst voet op Belgische bodem zette, is het zeer verwonderlijk dat reeds op 8 november 2008 uw vingerafdrukken op Samos genomen werden. Dat ook uw beweringen over uw reistijd botsen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, draagt bij aan de heersende twijfel omtrent uw vertrekpunt en -tijd. Daarnaast verklaart u dat de aanslag die het leven kostte aan de vader van de bekende Hazrat Ali slechts tien dagen voor uw vertrek plaats vond. U plaatst de aanslag in het jaar 2009. In werkelijkheid gebeurde de desbetreffende aanslag begin mei 2008 (CGVS p.9). Dat u er niet in slaagt uw vertrek op consequente manier in de tijd of tegenover belangrijke incidenten te situeren, doet ernstig twifelen aan uw verklaarde vertrektijd en -plaats.

Tenslotte dient er opgemerkt dat verschillende van uw uitspraken op het Commissariaat-generaal, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan het door u aangegeven profiel, quid non, doen twifelen aan uw verklaarde aanwezigheid in Behsud. Zo is uw kennis van de Afgaanse kalender zo goed als onbestaande. U weet dat u in de vijfde maand geboren bent, maar de naam van de vijfde maand is u onbekend (CGVS p.2). In welk seizoen de maand dalwa valt, weet u evenmin (CGVS p.6). Dat u de meest elementaire kennis van de Afgaanse kalender ontbeert, doet ernstige vragen rijzen bij uw bewering in een Afgaans gezin te zijn opgegroeid. Uw onkunde van de Afgaanse kalender staat in schril contrast met de vlotte wijze waarop u de Westerse kalender hanteert. Dat dit opmerkelijke verschil enkel te wijten zou zijn geweest aan de scholing die u in België ontving, valt moeilijk in te denken daar u ook voor data in het verleden de Westerse kalender gebruikt (CGVS 9,10). Ook kan u verschillende belangrijke gebeurtenissen niet een of andere tijdsaanduiding meegeven. Zo weet u niet wanneer het Talibanregime in Afghanistan begonnen is (CGVS p.11). Wanneer of hoeveel jaar geleden de Taliban opnieuw de dienst uitmaakte in uw regio kan u evenmin vertellen (CGVS p.11-12). Uw stelling dat Gulbuddin [Hekmatyar] ooit gouverneur was van Nangarhar, klopt niet met de informatie die te vinden is in de nochtans omvangrijke biografische informatie over deze beruchte warlord (CGVS p.9). Het is ook verwonderlijk dat u meent dat zes of zeven jaar geleden Gulbuddin weg was en de Taliban nog niet gekomen was, daar de val van het Talibanbewind toen reeds enkele jaren eerder bewerkstelligd was (CGVS p.9). Voorts valt het niet in te denken dat een volwassen Afgaan die steeds

in Afghanistan in een Afghaans gezin zou hebben geleefd geen enkele naam van een moedjaheddinpartij kent en zelfs toegeeft dat hij niet weet wat een moedjaheddinpartij is (CGVS p.7). Ook over de communistische partij legt u uiterst vage verklaringen af (CGVS p.6-7). Het spreekt ook tot de verbeelding dat u het districtscentrum van Behsud de provincienaam Nangarhar meegeeft (CGVS p.8). Dat u op de vraag of president Karzai al dan niet een talib is slechts een ontwijkend antwoord kan geven, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.11). Abdul Latif Babker Khil, die in de maanden voor uw beweerde vertrek de post van districtshoofd bekleedde, kent u niet (CGVS p.10). Tevens is het opmerkelijk dat u stelt dat u in 2008 Afghanistan verliet en er in datzelfde jaar volgens u de omwisseling van bepaalde bankbiljetten in munten gebeurde, terwijl in werkelijkheid deze omwisseling niet het jaar van uw beweerde vertrek uit Afghanistan plaats vond maar wel drie jaar eerder (CGVS p.9). Deze nochtans erg zichtbare aanpassing is u blijkbaar geheel ontgaan. Tenslotte dient er opgemerkt dat u de stemlokalen in uw dorp verkeerd situeert. Waar u gelooft dat er voor de presidentsverkiezingen in de moskee van uw dorp gestemd kon worden, vond de stemming in Kosh Gombad in werkelijkheid in het huis van het dorpshef plaats (CGVS p.10). Dat ondanks uw verklaarde aanwezigheid in Behsud bepaalde zeer elementaire kennis ontbeert, ondergraaft het geloof dat er aan uw verklaarde verblijf in Behsud gehecht kan worden.

Er moet besloten dat u het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze zicht biedt op uw werkelijke identiteit, levenssituatie en verblijfplaatsen. Er moet dan ook besloten dat u uw asielmotieven niet geloofwaardig heeft weten voor te stellen.

Bovenvermelde opmerkingen laten evenmin toe u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uwkomst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfsituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde taskara vermag bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De neergelegde taskara dateert immers van 1371 (ca 1992) en kan bijgevolg uw aanspraken op een recent verblijf in Afghanistan niet onderschrijven. Bovendien moeten er vragen worden gesteld bij de bewijswaarde van de taskara aangezien u beweert dat uw neef tijdens uw verblijf hier in België er in slaagde een foto op de taskara te laten aanbrengen. Dat een derde er in slaagt om een belangrijke wijziging door te voeren op wat moet doorgaan als een officieel identiteitsdocument, doet sterk twijfelen aan de bewijskracht van dat document (CGVS p.8,9).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 A (2) van de Conventie van Genève, en de schending van de "algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur" (lees: algemene beginselen van behoorlijk bestuur), zoals de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk tot het weigeringsbesluit komt op basis van de

overweging dat er geen geloof zou gehecht kunnen worden aan de verklaringen aangaande zijn recent verblijf in Afghanistan. Verzoeker herinnert eraan dat hij op 10 maart 2009 op de Dienst Voogdij een origineel Afghaans identiteitsdocument neerlegde waarin vermeld wordt dat hij geregistreerd staat als 1-jarige in 1371 (stemt overeen met 1992), zodat zijn jonge leeftijd duidelijk blijkt uit zijn taskara, die onderzocht werd door de Federale Politie die geen vervalsingen heeft vastgesteld. Onder verwijzing naar de algemene onderrichtingen betreffende de vreemdelingenkaarten en verblijfsdocumenten van de FOD Binnenlandse Zaken en een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt dd. 25.02.2008, vervolgt verzoeker dat een nationaal identiteitsbewijs méér bewijswaarde heeft dan een medisch onderzoek en de beslissing van de Dienst Voogdij nergens de authenticiteit van de neergelegde taskara in vraag stelt, zodat de commissaris-generaal zich niet kan verbergen achter het feit dat verzoeker zich doelbewust een jongere leeftijd aanmeet om zijn gebrekkige kennis te verklaren. Verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat hij door het Commissariaat-generaal onderworpen werd aan een zeer strenge en doorgedreven ondervraging aangaande de concrete situatie in Afghanistan en hij wijst erop dat het toetsen van de geloofwaardigheid van een asielrelaas niet mag ontaarden in een IQ-test. Verzoeker vervolgt dat van hem niet kan verwacht worden dat hij zou kunnen antwoorden op al de gespecialiseerde vragen omdat hij geen enkele formele school of opleiding heeft genoten in Afghanistan. Verzoeker besluit dat dan ook geheel ten onrechte werd aangenomen dat hij niet recent uit Afghanistan zou komen en hij vraagt dan ook in hoofdorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend en betoogt hij dan het louter en alleen verwijzen naar het feit dat hij niet meer van alles op de hoogte was uit Afghanistan geenszins als voldoende kan worden beschouwd. Hij wijst er nogmaals op dat zijn afkomst ondersteund wordt door zijn taskara. Onder verwijzing naar het rapport "Veiligheidssituatie in het oosten van Afghanistan (Nuristan, Kunar, Laghman, Nangarhar)" stelt verzoeker dat duidelijk blijkt dat de regio waar hij vandaan komt als onveilig dient beschouwd te worden. Het staat dan ook vast dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen omwille van het willekeurig geweld in het kader van een internationaal/binnenlands gewapend conflict, aldus verzoeker.

2.3. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat in de beslissing van de Dienst Voogdij de authenticiteit van zijn neergelegde taskara niet in vraag gesteld wordt wijst de Raad op de volgende overwegingen in de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij: "(...) Overwegende dat de conclusie van het medisch onderzoek als volgt luidt: "Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat A. J. op datum van 13 maart 2009 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20.6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar." (...) Overwegende dat op 26 maart 2010 de Federale Politie aan de dienst Voogdij meldt dat het document overeen stemt met hun persoonlijke documentatie en dat vervalsingen niet werden vastgesteld; Overwegende het verschil tussen het Afghaanse identiteitsdocument en het resultaat van het leeftijdsonderzoek, zijnde 3 jaar en 4 maanden; Overwegende dat tussen de voorgelegde documenten en het medisch onderzoek enige marge kan voorkomen, doch dat een verschil van 3 jaar en 4 maanden niet als een redelijke marge kan worden beschouwd; Overwegende dat de bewijskracht van bovenvermelde document niet van dien aard is om de resultaten van het medisch onderzoek te betwisten; (...)"

De Raad stelt derhalve vast dat in de beslissing van de Dienst Voogdij de authenticiteit van de neergelegde taskara niet als dusdanig wordt betwist, doch dat wordt gesteld dat de inhoud ervan, namelijk de leeftijd van verzoeker, tegenstrijdig is met de bevindingen van het medisch onderzoek. In zoverre verzoeker deze bevindingen in het verzoekschrift nog lijkt te willen aanvechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing omtrent de taskara vastgesteld dat de foto aangebracht werd toen verzoeker reeds in België asiel had aangevraagd (gehoor CGVS, p 8, "*Taskara gekregen toen u een jaar was, nadien nog wijzigingen aangebracht? Mijn foto is recent. Ik heb gezegd toen taskara is verkregen in Afgh toen waren er geen foto's. Wanneer is uw foto aangebracht? Ik was in steenokkerzeel. Het is toegekomen in steenokkerzeel. Heeft u de enveloppe? Gescheurd en weggegooid. Bedoelt u dat uw foto is aangebracht toen u niet meer in Afghanistan was? Ik was in steenokkerzeel, een maand later heb ik neef gecontacteerd. Ik vroeg naar taskara. Hij heeft het daar gevonden. Wanneer is die foto in uw taskara aangebracht? In Afgh. Wanneer? Ik had mijn neef*

gevraagd om die op te sturen, de neef is naar districtshuis gegaan, foto daar op laten plakken. Vingerafdruk van wie? Van mijn neef, persoon die foto brengt aan taskara aan te brengen. (...)”). Op grond van deze verklaringen oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het feit dat een derde er in slaagt om een belangrijke wijziging door te voeren op wat moet doorgaan als een officieel identiteitsdocument, sterk doet twifelen aan de bewijskracht van dat document. Deze vaststelling en de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt in het verzoekschrift niet betwist zodat de motivering dienaangaande staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Hoe dan ook biedt de taskara niet de minste aanwijzing over verzoekers al dan niet recente verblijf in Afghanistan. Daarenboven benadrukt de Raad dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zijn afkomst aannemelijk maakt door kennis over zijn land en zijn streek van herkomst, zelfs indien een (originele) taskara wordt voorgelegd, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij er niet in slaagt zijn specifieke levensomstandigheden in Afghanistan, namelijk zijn verklaarde profiel van een ongeschoolde minderjarige die het huis niet kon verlaten en wiens vader een hoge overheidsfunctie bekleedde, aannemelijk te maken. Dit besluit steunt inzonderheid op de overwegingen dat (i) vooreerst geen geloof kan worden gehecht aan zijn uitspraken dat hij als minderjarige Afghanistan verliet aangezien, waar verzoeker beweert dat hij 16 jaar en 10 maanden oud was bij zijn vertrek, zijn leeftijd drie maanden later tijdens een leeftijdsonderzoek op 13 maart 2009 op minstens 20,6 jaar werd geschat, met een vermoedelijke leeftijd boven de 21 jaar, (ii) aan zijn uitspraken dat hij voor zijn aankomst in België geen enkele vorm van onderwijs genoot evenmin geloof kan worden gehecht daar zijn bewering dat er voor hem geen onderwijsmogelijkheden waren niet strookt met de realiteit en hij er evenmin in slaagt te verduidelijken waarom zijn vader, een geschoold en hooggeplaatst persoon met wie hij steeds samenwoonde, niet de moeite heeft genomen hem bepaalde kennis of vaardigheden bij te brengen, (iii) ook aan zijn uitspraken dat zijn vader een hoge overheidsfunctie bezat geen geloof kan gehecht worden gelet op zijn bijzonder fragmentarische besef van de Khad en de carrière van zijn vader, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (iv) aan zijn uitspraken dat hij zijn huis in Kosh Gombad niet kon verlaten, geen geloof kan worden gehecht omdat, gezien het flagrante gebrek aan kennis over de verklaarde functie van zijn vader, aan de oorzaak voor zijn noodgedwongen huisarrest geen geloof kan gehecht worden en hij daarnaast nalaat een duidelijke en aannemelijke kijk te bieden op zijn bezigheden tijdens de vele jaren dat hij zich tot de muren van zijn huis beperkt zag, (v) hij geen overtuigende verklaringen aflegt over het tijdstip dat hij zijn dorp verliet om naar Europa te komen, zijn beweringen over zijn reistijd botsen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en hij er niet in slaagt zijn vertrek op consequente manier in de tijd of tegenover belangrijke gebeurtenissen te situeren, zoals omstandig wordt toegelicht, (vi) zijn kennis van de Afghaanse kalender zo goed als onbestaande is en deze onkunde in schril contrast staat met de vlotte wijze waarop hij de Westerse kalender hanteert, hetgeen ernstige vragen doet rijzen bij zijn bewering in een Afghaans gezin te zijn opgegroeid, (vii) hij niet weet wanneer het Talibanregime in Afghanistan begonnen is, hij evenmin kan vertellen wanneer of hoeveel jaar geleden de Taliban opnieuw de dienst uitmaakte in zijn regio, hij verkeerdelijk beweert dat Gulbuddin Hekmatyar ooit gouverneur was van Nangarhar, hij meent dat zes of zeven jaar geleden Gulbuddin weg was en de Taliban nog niet gekomen was terwijl de val van het Talibanregime toen reeds enkele jaren eerder bewerkstelligd was, hij geen enkele naam van een moedjaheddinpartij kent en zelfs niet weet wat een moedjaheddinpartij is, hij uiterst vage verklaringen aflegt over de communistische partij, hij verkeerdelijk het districtscentrum van Behsud de provincienaam Nangarhar meegeeft, hij slechts een ontwijkend antwoord kan geven op de vraag of president Karzai al dan niet een talib is, hij de naam niet kent van de persoon die in de maanden voor zijn beweerde vertrek de post van districtshoofd bekleedde, hij de omwisseling van bepaalde bankbiljetten in munten situeert in 2008 terwijl deze omwisseling niet het jaar van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan maar wel drie jaar eerder plaatsvond en hij de stemlokalen in zijn dorp verkeerd situeert, (viii) hij door het afleggen van bedrieglijke verklaringen het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid stelt om een duidelijk beeld te krijgen van zijn profiel, zijn verblijfplaatsen van de laatste jaren, zijn eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor hij deze verblijfplaatsen heeft verlaten waardoor hij het de asielinstanties onmogelijk maakt om tot een correcte inschatting te komen van zijn nood aan subsidiaire bescherming en (ix) de neergelegde taskara niet vermog bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze dateert van 1371 (ca 1992) en bijgevolg zijn aanspraken op een recent verblijf in Afghanistan niet kan onderschrijven en het feit dat zijn neef tijdens verzoekers verblijf in België er in slaagde om een foto op de taskara te laten aanbrengen, sterk doet twifelen aan de bewijskracht van dat document.

2.5. De talrijke in de bestreden aangehaalde onwetendheden over Afghanistan in het algemeen en over verzoekers voorgehouden streek van herkomst Nangarhar in het bijzonder worden in het verzoekschrift niet betwist doch verzoeker tracht deze te vergoelijken, stellende dat gelet op zijn jeugdige leeftijd en het feit dat hij in Afghanistan geen enkele scholing of opleiding heeft genoten, niet van hem kan worden verwacht dat hij zou kunnen antwoorden op al de gespecialiseerde vragen die een doorgedreven kennis van de situatie in Afghanistan vereisen. Dergelijke uitleg geenszins kan overtuigen en dit om volgende redenen.

Vooreerst wordt niet het minste geloof gehecht aan verzoekers beweerde analfabetisme. Zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing wijt verzoeker zijn ongeletterdheid immers aan een gebrek aan onderwijsmogelijkheden terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die door verzoeker in het verzoekschrift niet wordt weerlegd/betwist, blijkt dat er zich in zijn dorp Kosh Gombad twee scholen bevinden, die beide jongens tot hun leerlingen tellen. Voorts slaagt verzoeker er tot op heden niet in te verduidelijken waarom zijn vader, een geschoold en hooggeplaatst persoon met wie hij steeds samenwoonde, niet de moeite zou hebben genomen om hem bepaalde kennis of vaardigheden bij te brengen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verschillende stukken van het administratief dossier (vragenlijst Commissariaat-generaal, ontvangstbewijs kopie van de vragenlijst, verklaring DVZ, akkoordverklaring met de tolk en de ambtenaar, verklaring woonplaatskeuze, akkoordverklaring tot het inwinnen van inlichtingen, ontvangstbewijs neergelegde documenten, wijziging woonplaatskeuze) met eenzelfde persoonlijke handtekening ondertekende. Deze handtekening is naar het oordeel van de Raad onverenigbaar met verzoekers bewering analfabeet te zijn. Het verzoekschrift koppelt overigens onterecht de verstandelijke vermogens met scholing. De Raad benadrukt dat analfabetisme de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om vragen te beantwoorden betreffende de loopbaan van zijn vader, belangrijke incidenten of gebeurtenissen die zich in de jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan hebben voorgedaan, de Taliban en de val het regime, het tijdstip dat hij zijn dorp verliet om naar Europa te komen en zijn reistijd. Dit klemmt des te meer daar verzoeker volgens zijn beweringen bijna 17 jaar was op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan – leeftijd die ingevolge hoger aangehaald leeftijdsonderzoek 3 jaar en 4 maanden hoger moet worden geschat – zodat ook zijn jeugdige leeftijd niet kan worden aanvaard ter verschoning van zijn uiterst gebrekkige kennis. Hoe dan ook benadrukt de Raad dat zelfs van een persoon met een geringe opleiding en jeugdige leeftijd redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met de beweerde regio van afkomst. Na lezing van het gehoorverslag dient de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, echter vast te stellen dat verzoekers kennis van zijn beweerde land van herkomst zelfs het elementaire niveau niet bereikt. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de hem gestelde vragen geenszins een doorgedreven kennis van de situatie in Afghanistan vereisen doch dat de kennis waarnaar gepeild werd in het gehoor van feitelijke en praktische aard was, en dermate voor de hand liggend is dat het zelfs door een jeugdig, ongeschoold persoon met een geïsoleerd profiel, waaraan overigens om de redenen uiteengezet in de bestreden beslissing evenmin geloof kan worden gehecht, zou kunnen worden beantwoord, veronderstellend dat hij daadwerkelijk uit de streek in kwestie afkomstig is. Daar verzoeker er niet in slaagt zijn vertrek uit zijn dorp om naar Europa te komen op consequente manier in de tijd of tegenover belangrijke incidenten te situeren, zijn kennis over de functie en de loopbaan van zijn vader aan het onbestaande grenst, hij slechts over een bijzonder fragmentarische kennis van de Khad beschikt terwijl zijn vader er tewerkgesteld zou zijn geweest, hij zelfs niet weet wat een moedjaheddinpartij is, zijn kennis van de Afgaanse kalender zo goed als onbestaande is terwijl hij wel op vlotte wijze de Westerse kalender hanteert en hij daarenboven basiskennis over het dagelijkse leven in zijn beweerde streek van herkomst ontbeert, concludeerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker zijn (recente) afkomst uit Nangarhar, Afghanistan, niet aannemelijk maakt en hij op geen enkele wijze zicht biedt op zijn werkelijk profiel, zijn levenssituatie en verblijfplaatsen van de laatste jaren, noch de redenen waarom hij deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Daar geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Nangarhar, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De door verzoeker bijgebrachte taskara doet, om de redenen aangehaald onder punt 2.3., geen afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Ook zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" bedreiging kan een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst verwijzen, maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk kunnen maken. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen, in het bijzonder betreffende de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt. Zijn verklaringen laten immers niet toe om een correct beeld te krijgen van zijn verblijfplaatsen (binnen of buiten Afghanistan) en leefsituatie de laatste jaren voor zijn beweerde vertrek. Dienvolgens is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan rekening dient gehouden te worden met de regionale verschillen zodat het niet volstaat te poneren Afghaan te zijn maar verzoeker, middels zijn verklaringen, aannemelijk moet maken afkomstig te zijn van de regio waarvan hij stelt afkomstig te zijn, wat in casu niet het geval is.

2.8. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel, alsook van het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, kan niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De bestreden beslissing wordt gedragen door ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier en die niet op overtuigende wijze worden weerlegd in het verzoekschrift.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS